

“Experiencing God”

Van Henry Blackaby & Claude V. King

http://www.rapidnet.com/~jbeard/bdm/BookReviews/exp_god/expgod.htm

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of [HSV](#))
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V. - Update 26-2-2009

In 1990 werd een werkboek gepubliceerd gebaseerd op de leringen van Henry Blackaby (met co-auteur Claude V. King), een Southern Baptist pastor en conferentie-spreker. Van dit werkboek, *Experiencing God (God Ervaren)*, werden sindsdien miljoenen exemplaren verkocht en vertaald in (minstens) 40 talen, en werd als een 13-weekse cursus gebruikt door vele Southern Baptists ([SBC](#)). Maar, volgens een woordvoerder van het SBC Sunday School Board, hebben kerken uit vele andere denominaties evenzo de “Experiencing God” cursus gevolgd, inbegrepen Rooms-katholieke kerken. Bovendien zijn er nu jeugd- en pre-teenager edities van het werkboek, zowel als video-materiaal en een studiegids voor leidinggevendens.

Dr. Henry Blackaby komt naar Nederland

De hardback versie van *Experiencing God* (subtitel: *Knowing and Doing the Will of God*, LifeWay Press, Nashville, Tennessee) is een uitgebreidere en gewijzigde vorm van het werkboek (al onze commentaren zullen gebaseerd zijn op deze hardbackversie). Het werd gepubliceerd in 1994.

Blackaby's boek en seminars bezitten alles wat door christenen zou verafschuwd moeten worden. Het gaat om een pure mystieke benadering van het christelijke leven, en dat brengt noodzakelijkerwijs een ondermijning en verdraaiing mee van Gods Woord.

De algemene leer van *Experiencing God* is gewikkeld rond wat Blackaby noemt de “Seven Realities of Experiencing God” (Zeven werkelijkheden van God ervaren):

1. God is altijd aan het werk rondom u.
2. God jaagt een continue liefdesrelatie met u na, die echt en persoonlijk is.
3. God nodigt u uit om bij Hem en Zijn werk betrokken te worden.
4. God spreekt middels de Heilige Geest door de Bijbel, gebed, omstandigheden, en de kerk om Zichzelf, Zijn doeleinden en Zijn wegen te openbaren.
5. Gods uitnodiging voor u om met Hem samen te werken leidt u naar een “geloofscrisis” die geloof en actie nodig maken.
6. U moet in uw leven grote aanpassingen doen om met God samen te werken in wat Hij doet.
7. U zult God door ervaring leren kennen wanneer u Hem gehoorzaamt en Hij Zijn werk door u volbrengt.

Algemene bedenkingen

Experiencing God is een boek dat vol staat met dwalingen, bijbels niet-ondersteunbare beweringen, ongelofelijke uitspraken, en verhalen-theologie (zienswijzen gebaseerd op anekdotische verhalen in plaats van op de Schrift). Enkele voorbeelden:

- a. De laatste vier van de “Zeven Werkelijkheden” spreken de Schrift tegen en worden door de Schrift niet ondersteund of bewezen.

- b. “Als u er last mee heeft God te horen spreken, dan hebt u last met de kern van uw christelijke ervaring” (p.87). Wat betekent dit? Spreekt God tot alle christenen individueel? Als dat zo is, hoe dan? Welke Schriftplaats wordt gebruikt om dit te ondersteunen? (Blackaby gebruikt er geen).
- c. Na het bidden tot God, adviseert Blackaby: “Overdenk uw gevoelens. ... Hoe voelde u zich toen u wandelde en praatte met God” (p.62). Welke passage in de Schrift zegt ons onze gevoelens te overpeinzen om ons gebedsleven te evalueren?
- d. “God kennen komt enkel door ervaring wanneer Hij Zich aan mij openbaart door mijn ervaringen met Hem” (p.5). Is het niet de Bijbel die ons God openbaart? Zijn onze ervaringen noodzakelijk, en belangrijker: zijn onze ervaringen betrouwbaar wanneer het erop aankomt God te ervaren?
- e. “Met God, werkend door Zijn dienaar, kan hij of zij alles doen wat God kan doen. Wow! Ongeïmitteerd potentieel” (p.26). Wow! [Kenneth Copeland](#), Paul Crouch, [Benny Hinn](#), en de hele [Word of Faith](#) ketterse bende, zouden eveneens “Wow!” roepen. Kunnen gelovigen scheppen? Kunnen zij overtuigen van zonde? Kunnen zij mensen tot God trekken? Deze uitspraak is een grove pervertering van Filip. 4:13 en lijkt erg op de “Manifest Sons of God” doctrine.
- f. “Wanneer God iets wil gaan doen, dan Openbaart Hij aan een persoon of Zijn volk wat Hij zal gaan doen” (p.31). O ja? Dit concept vormt eigenlijk de belangrijkste nadruk van het boek en bepaalt een groot deel van zijn populariteit. Maar welke Schriftpassage ondersteunt dit? Zal God dit werkelijk aan ons laten weten? Vertelt God Zijn gemeente wat Hij zal gaan doen? Als dat zo is, vertel me dan wat Hij volgende week zal doen? Of, wat de volgende belangrijke actie van God zal zijn in deze wereld? Wij kunnen dikwijls achteraf vertellen wat God heeft gedaan, en wie Hij heeft gebruikt, maar in voorwaartse zin ligt dat wat anders.
- g. “U moet in uw leven grote aanpassingen doen om met God samen te werken in wat Hij doet” (p.38). Blackaby wil hebben dat wij “[onze] levens aanpassen aan” God (p.73) eerder dan dat wij ons van onze zonden bekeren. Over welk soort van “aanpassingen” gaat het hier? Blackaby gebruikt dikwijls het woord “adjust” (schikken, regelen, aanpassen) maar verder hebben we het raden naar wat dat inhoudt. Men kan zich afvragen waarom hij zo onwillig is zulke oude bijbelse woorden te gebruiken als “belijden”, “bekeren” (van zonden). “Aanpassen” klinkt “nice ’n clean”, vriendelijk en netjes. “Bekeren” van zonden klinkt vies en lelijk. Misschien is dat de reden. De moderne wijsheid leert dat we moeten vermijden iemand te beledigen - zelfs al is het met de waarheid.

Wat zegt het Woord van God?

Zo zorgwekkend als sommige van Blackaby’s bovenstaande verklaringen zijn, de echte ellende ligt in Blackaby’s verdraaiing van Gods Woord. Alhoewel het boek gekruid is met talloze verwijzingen naar de Bijbel, en sommige dingen ondersteund worden door de Schrift, beschuldigen wij hem van verdraaiing van de Schrift, op drie fronten:

(1) Fout gebruik van de Schrift

“Doe uw uiterste best om uzelf welbeproefd voor God te stellen, als een arbeider die zich niet hoeft te schamen en die het Woord van de waarheid recht snijdt” (2 Tim. 2:15). Deze tekst maakt duidelijk dat als wij Gods goedkeuring willen wegdragen, wij Gods woord van de waarheid accuraat moeten hanteren. Leraren van het Woord van God hebben een verschrikkelijke verantwoordelijkheid om Gods waarheid te begrijpen en te onderwijzen - niet hun eigen opinies. Aan deze maatstaf faalt Blackaby op miserabele wijze. De Bijbel verkeerd gebruiken, zoals Blackaby doet, is niet ongewoon. Zijn dwalingen zijn niet uniek, maar dat feit is geen excuus voor iemand die beweert voor God te spreken. Hou in gedachten dat Blackaby de volgende passages probeert aan te wenden ter ondersteuning van zijn eigen zienswijzen:

Joh. 14:26 -- *Maar de Trooster, de Heilige Geest, Die de Vader zenden zal in Mijn Naam, Die zal u in alles onderwijzen.* -- “De Heilige Geest van God zal uw persoonlijke Leraar zijn ... Hij zal God, Zijn doeleinden en Zijn wegen aan u onthullen” (p.3). Als we dit vers gewoon completeren zal de

betekenis ervan duidelijk worden: *en u in herinnering brengen alles wat Ik u gezegd heb*. Jezus sprak niet tot ons maar tot de apostelen. De Heilige Geest zou hen onderwijzen, en hen in herinnering brengen de dingen die aan de kerk zouden gegeven worden door het schrijven van de nieuwtestamentische geschriften. Dit vers houdt geen directe belofte in voor de gewone gelovige.¹

John 14:6 -- *Jezus zei tegen hem: Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven*. -- Blackaby gebruikt dit vers om te leren dat wij specifiek zullen weten wat God van ons wil dat we doen met onze levens: “Wie is het die precies de weg weet voor u om Gods doel in uw leven te vervullen? Dat is God. ... Als u dag na dag alles zou doen wat Jezus u zegt te doen, dan zou u recht in het centrum staan van hetgeen God wenst dat u bent. Kan u God vertrouwen om u op die weg te leiden?” (p.21). Deze Schriftpassage staat echter niet in de context van Gods wil voor onze individuele levens, maar in de context van redding en eeuwig leven.

Hebr. 1:1 -- *God, Die voorheen vele malen en op vele manieren tot de vaders gesproken heeft door de profeten*. Blackaby gebruikt dit vers, samen met enkele andere, om te bewijzen dat God vandaag zal spreken tot Zijn volk, apart van de Schriften: “Als er iets heel duidelijk blijkt uit het lezen van de Bijbel, dan is het wel dit: God spreekt tot Zijn volk. ... God spreekt werkelijk tot Zijn volk, en u kan verwachten dat Hij ook tot u spreekt” (p.83). Merk zorgvuldig op dat Blackaby **niet** verwijst naar het geschreven Woord van God alléén. Door Hebr. 1:1 aan te wenden als bewijstekst, doet Blackaby hetzelfde als wat hij deed in vorig vers: uit zijn context rukken. Als u het vervolg leest: *heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon*, wordt het duidelijk dat Blackaby de Schrift totaal fout heeft gebruikt. In plaats van een bewijstekst dat God tot ons spreekt, los van de Schrift, vormt Hebr. 1:1-2 samen met Hebr. 2:1-4² een bewijs van Gods openbaring die er was “In Zijn Zoon”, en welke nu opgeschreven werd door de apostelen³ in het Woord van God. Deze passage bewijst dat er **geen toegevoegde openbaring apart van de Bijbel** bestaat, en dat God vandaag **niet** tot ons spreekt apart van de Bijbel. Blackaby kon niet erger in de fout gaan.

Luk. 4:24 -- *Hij zei: Voorwaar, Ik zeg u dat geen profeet geliefd is in zijn vaderstad*, wordt aangevend als een voorbeeld van hoe de Schrift te gebruiken om leiding van God te vinden. In plaats van zijn lezers te leren de Schrift nauwkeurig in zijn context te bestuderen, volgens goede principes van de uitlegkunde (hermeneutiek), onderwijst Blackaby een neo-orthodoxe benadering. Er wordt een verhaal verteld van een vrouw die op een nacht wakker werd met deze schriftplaats in haar hoofd. Ze stond op om de passage te lezen en “Die ochtend sprak de Heer tot Gail via de Bijbel. Zij realiseerde zich dat zelfs Jezus Zijn stad moest verlaten om ‘het goede nieuws van het koninkrijk te prediken in andere steden’ (v.24). Zij voelde de Heilige Geest zeggen dat zij de zekerheden van thuis zou moeten verlaten om met haar man de Heer samen te dienen. Later die ochtend, in het *Experienting God Seminar*, gaf zij haar getuigenis over wat God had gezegd”. Op de basis van God Die tot Gail op deze manier “spreekt”, zouden zij en haar man hun huis verkopen en verhuizen naar een andere staat. Dit is puur mysticisme. Het is een van de ergste vormen van Schriftmisbruik.

Joh. 11:4 -- *Deze ziekte is niet tot de dood*, wordt op dezelfde manier gebruikt. Deze wordt genomen als ware het een persoonlijke belofte aan de Blackabyfamilie, die geloofde dat God hen had beloofd dat hun dochter niet aan kanker zou sterven - en zij stierf niet. Een bewijs dat God had ge

¹ Beter zouden deze schriftplaatsen zijn: “Maar u hebt de **zalving** van de Heilige en **u weet alles**” (1 Joh. 2:20) en “**De Geest van de waarheid** ... maar u kent Hem, want Hij blijft bij u en **zal in u zijn**” (Joh. 14:17) ... ECHTER: na de apostolische tijd (vandaag zijn er beslist geen apostelen meer) werpt de Heilige Geest licht op het geschreven Woord en brengt Hij geen buitenbijbelse, niet te toetsen openbaringen aan iemand persoonlijk.

² “Daarom moeten wij des te meer houden aan wat door ons gehoord is, opdat wij niet op enig moment met de stroom meegezogen worden. 2 Want als het woord, dat door engelen gesproken werd, bindend was en elke overtreding en ongehoorzaamheid rechtvaardige vergelding ontving, 3 hoe zullen wij ontvluchten, als wij geen acht slaan op zo’n grote zaligheid, die aanvankelijk verkondigd is door de Heere en aan ons bevestigd is door hen die Hem gehoord hebben. 4 God heeft bovendien getuigenis gegeven door tekenen, wonderen en allerlei krachten en gaven van de Heilige Geest, overeenkomstig Zijn wil” (Hebr. 2:1-4).

³ Efeziërs 3:5 zegt: “... het geheimenis van Christus dat in andere tijden niet bekendgemaakt is aan de mensenkinderen, zoals het nu geopenbaard is aan Zijn heilige apostelen en profeten door de Geest”. Het valt op dat het Nieuwe Testament geschreven werd door ofwel apostelen (van de 12) ofwel apostelen in brede zin: zij die getuigen waren van Jezus’ opstanding (vgl. 1 Kor. 9:1). De laatste openbaring van Jezus Christus kwam via Zijn apostel Johannes en werd het laatste boek van de Bijbel: de Apocalyps. De apostelen waren ooggetuigen van Jezus. Ook Paulus: “Ben ik niet een apostel? ... Heb ik niet Jezus Christus, onze Heere, gezien?” (1Kor 9:1).

sproken, niet? Wat dan te zeggen van de duizenden, over de jaren heen, die ditzelfde vers hebben gebruikt, enkel om te zien dat hun geliefde stierf? Misschien is het juist wegens zulke misbruiken van de Schrift dat vele belijdende gelovigen denken dat God hen heeft ontgoocheld, en zelfs hen heeft bedrogen. Maar Johannes 11:4 heeft niets van doen met Blackaby's dochter, noch met die van iemand anders. Het vers heeft te maken met Lazarus.

Rom. 8:26-27 -- *En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen zoals het behoort. De Geest Zelf echter bidt voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij Die de harten doorzoekt, weet wat het denken van de Geest is, omdat Hij naar de wil van God voor de heiligen pleit.* Blackaby gebruikt deze verzen om te onderwijzen dat de Heilige Geest “ons helpt de wil van God te kennen als we bidden. ... Het is de taak van de Heilige Geest u ertoe te brengen God erom (om Gods wil) te vragen” (p.110-111). Uiteraard leert deze passage niet zoiets. Ze leert ons dat De Heilige Geest voor ons pleit. De Heilige Geest is niet een soort mystieke loopjongen van God die bij ons aandringt te vragen naar de juiste dingen, voordat we ze kunnen krijgen (zoals Blackaby claimt). In plaats daarvan, in erkenning van onze zwakheid, bidt de Heilige Geest voor ons overeenkomstig de wil van God.

(2) Neo-Orthodoxie

Een ander domein dat bij Blackaby moet bekeken worden is dat van zijn neo-orthodoxe neiging. Blackaby zou zeker de neo-orthodoxe handgreep ontkennen, maar zijn theologie is duidelijk beïnvloed door neo-orthodoxie.

Søren Kierkegaard

Karl Barth

Neo-orthodoxie is een “christelijke” theologie die zijn wortels heeft in de existentiële leringen van Søren Kierkegaard en Karl Barth. Barth was een Duitse theoloog die poogde weg te gaan van het liberalisme in de vroege 20ste eeuw. Spijtig genoeg, terwijl Barth de dwaling van het liberalisme erkende, en in de richting van de conservatieve orthodoxie begon te stappen, heeft hij het nooit gehaald. Onderweg vormde hij zij eigen zienswijze die uiteindelijk de naam neo-orthodoxie of Barthianisme kreeg.

Blackaby is geen echte Barthiaan, maar zijn kijk op de Schrift werd door deze beweging beïnvloed.

Barth reageerde op de subjectiviteit van het liberalisme. Liberalen hadden geen gezag - geen woord van God. Barth geloofde dat de mens behoefte had aan een gezaghebbend woord van God, maar hij keerde zich voor dat woord niet tot de Bijbel. In plaats daarvan onderwees Barth dat Jezus Christus het Woord van God was, en de Bijbel slechts een getuige van dat Woord. Het was Barth's leer dat de Bijbel niet het Woord van God was maar het Woord van God kan *worden* indien en wanneer God tot ons spreekt. Maar, en dit is belangrijk, andere dingen, zoals een preek, of een krant, of een roman, enz. kunnen ook het Woord van God worden wanneer God daardoor tot ons spreekt.

Met andere woorden, een van de “bijdragen” van de neo-orthodoxie aan de evangelische christenheid, is de kijk dat openbaring van God aan de mens verschillende vormen aanneemt. De Bijbel is niet langer de enige gezaghebbende stem van God in dit tijdperk, het is er slechts één van. God *kan* niet enkel, maar wij moeten *verwachten* dat Hij tot ons spreekt in visioenen, dromen, omstandigheden, voorgevoelens, gevoelens, muziek, romans, gedichten, enz.

De neo-orthodoxe kijk wordt vandaag onder belijdende christenen wijd en zijd geaccepteerd, dank zij de invloed van de [charismatische beweging](#). Zodoende zijn de meeste lezers van *Experiencing God* niet gechoqueerd wanneer zij lezen: “God spreekt middels de Heilige Geest door de Bijbel, gebed, omstandigheden, de kerk, om Zichzelf, Zijn doeleinden en Zijn wegen te openbaren. Wanneer God tot u spreekt, zal u in staat zijn te weten dat Hij Degene is die spreekt, en u zult duidelijk weten wat hij tot u zegt” (p.87).

Volgens de neo-orthodoxie komt openbaring ook uit bronnen buiten de Bijbel, en bovendien is de Bijbel zelf niet het Woord van God *tenzij* God ervoor kiest dat hij dat *is*. Blackaby zegt dit zo in antwoord op de vraag: “Kan ik een woord van God krijgen vanuit de Bijbel?” Zijn antwoord is dit: “Zeker kan u dat! Maar enkel de Heilige Geest van God kan aan u openbaren **welke waarheid van de Schrift een woord van God is in een bepaalde omstandigheid**” (p.88). (Nadruk toeg.).

Ziet u wat er gebeurd is? Blackaby zegt niet dat enkel de Heilige Geest uw ogen kan openen voor Bijbelse waarheid (verlichting), hij zegt iets geheel verschillends. Voor Blackaby is de Bijbel niet langer het “Woord van God”, het *wordt* het Woord van God wanneer God het gebruikt om tot u te spreken doorheen uw ervaring/uw omstandigheden - God kan ook tot ons spreken in een gedicht, of door *The Wall Street Journal*, of door uw schoonmoeder, impulsen, dromen, visioenen. Blackaby heeft dus het Woord van God totaal relatief en empirisch⁴ gemaakt in plaats van Bijbels.

Dit is pure neo-orthodoxie, en bijna identiek aan de leringen van de [charismatische](#) en [Vineyard](#) bewegingen. [Jack Deere](#), een leidende Vineyard theoloog schrijft: “God kan en geeft persoonlijke woorden van leiding aan gelovigen vandaag die niet kunnen gevonden worden in de Bijbel. Ik geloof niet dat God leiding geeft welke de Bijbel tegenspreekt, maar leiding die niet gevonden wordt in de Bijbel” ([Vineyard Position Paper #2](#), p.15). Ik daag iedereen uit om mij het verschil aan te tonen tussen Deere’s kijk op openbaring (een openlijke Vineyard-leraar) en die van Blackaby. Er is geen verschil, en dat baart ons zorgen.

In Blackaby’s programma wordt deze kijk op openbaring intens praktisch. Hij schrijft: “Het is uw taak te wachten totdat de Meester u instructies geeft. Als u begint met te ‘doen’ voordat u een directief van God hebt, dan zal u meer dan waarschijnlijk ongelijk hebben” (p.89). Dit klinkt erg geestelijk, maar hoe werkt het? We moeten wachten op Gods spreken tot ons persoonlijk, en direct voordat wij een beslissing maken. Als we God niet horen, moeten we niets doen. Maar deze vraag komt altijd op: Eens dat we de neo-orthodoxe kijk op openbaring aanvaard hebben, hoe kunnen we dan weten of het uit God is en niet uit de duivel, of dat onze eigen emoties tot ons spreken?

Wayne Grudem, een andere Vineyard theoloog die een grote ‘believer’ is van extra-bijbelse openbaringen, van allerlei soort, tracht een antwoord te geven op deze vraag wanneer hij stelt: “Leek de openbaring iets te zijn uit de Heilige Geest; leek ze gelijk aan andere ervaringen van de Heilige Geest die hij voordien had gekend in de aanbidding? Verder dan dit is het moeilijk te specificeren, behalve te zeggen dat na verloop van tijd een congregatie misschien meer ingewijd raakt in het maken van evaluaties ... en meer ingewijd raakt in het onderscheiden van echte openbaring van de Heilige Geest en in het onderscheiden van eigen gedachten” (*The Gift of Prophecy in the New Testament and Today*, pp. 120-121). (Nadruk toeg.)

Het beste waar Grudem mee kan afkomen, in antwoord op onze bezorgdheid, is dit: “Leek de openbaring iets te zijn uit de Heilige Geest” en dat “een congregatie misschien meer ingewijd raakt in het maken van evaluaties”. Terwijl we maar in het rond knoeien om te trachten te beslissen of iets van de Heilige Geest leek te zijn (niets in de Bijbel helpt ons hier), en hopende dat we beter zullen worden van al dat soort onderscheidingsgedoe, vertelt Blackaby ons dat wij niet mogen durven een beweging te maken totdat we er zeker van zijn dat we God gehoord hebben. Jammer voor de arme christen die in deze humbug gelooft - hij wordt hopeloos op en neer getost op een zee van subjectiviteit en mysticisme.

Op dit punt aangekomen zullen Blackaby, Deere en Grudem luidkeels protesteren. Zij zullen beweren dat, alhoewel zij geloven dat God vandaag tot Zijn volk spreekt los van de Bijbel, deze openbaringen niet op gelijke voet staan met de Schrift. Dat wil zeggen: God spreekt vandaag, maar niet met hetzelfde gezag als Hij deed in Zijn Woord. Dus, beschuldig ons dan niet van toevoegen aan de Schrift, zouden zij zeggen. Maar interessant genoeg brengt dit een andere kwestie naar boven. We vinden in de Bijbel dat God inderdaad sprak, zowel mondeling (inbegrepen door Zijn profeten) als door het geschreven Woord. Maar altijd - altijd! - was Zijn Woord gezaghebbend. Het was niets minder dan een Woord van God - een Woord dat moet gehoorzaamd en geacht worden. Nu zeggen Blackaby (en de anderen) dat God nog op een derde manier spreekt vandaag, een manier die nooit gevonden, beschreven of geïnsinueerd werd in de Bijbel. God spreekt vandaag ... maar Zijn woord is niet gezaghebbend. Het kan gewikt en gewogen worden. Wij zijn zelfs niet zeker wanneer Hij spreekt. En als sommigen denken dat ze er zeker van zijn dat Hij spreekt, dan nog geloven zij dat de openbaring deels fout kan zijn.

Dit is hoe Wayne Grudem het uitlegt: “Er is een bijna uniform getuigenis uit alle secties van de charismatische beweging, dat profetie onvolkomen en onzuiver is, en dat ze sommige elementen zal

⁴ Empirisch: op ervaring steunend.

bevatten die niet vertrouwd of gehoorzaamd moeten worden. De Anglicaanse charismatische leiders Dennis and Rita Bennett schrijven: ‘We moeten niet èlk gesproken woord vertrouwen uit de gaven van uiting⁵ ... we moeten enkel accepteren wat door de Heilige Geest bezielend voor ons is en wat in overeenstemming is met de Bijbel ... Onze manifestatie kan 75% God zijn, maar 25% het eigen denken van de persoon. We moeten de twee onderscheiden’” (*Ibid.* p.110). Hoe?? De Schrift zegt ons niets.

Het blijft een mysterie hoe mensen worden aangetrokken door deze neo-orthodoxe kijk op het Woord van God. Het is beslist geen verbetering van: *Alzo heeft de HEERE gezegd*. De onzekerheid van dit systeem verbleekt tegen de zekerheid van de Schriften (2 Petrus 1:19-21). Goed gezegd zijn de conclusies van R. Fowler White die in *The Coming Evangelical Crisis* een hoofdstuk schreef met de titel: “Spreekt God vandaag apart van de Bijbel?”:

“De Bijbel geeft ons geen reden te verwachten dat God vandaag tot Zijn kinderen apart van de Schrift zal spreken. Zij die anders leren moeten Gods kinderen uitleggen hoe deze ‘fris gesproken woorden uit de hemel’ zo nodig en strategisch zijn voor Gods hoogste doeleinden voor hun levens wanneer hun Vader helemaal niets doet om hen ervan te verzekeren dat zij ooit zulke woorden zullen horen. ... Bovendien, de belofte van zulke begeleiding leidt noodzakelijkerwijs de aandacht af van de Schrift, in het bijzonder in de praktische en nijpende bezorgdheden van het leven. Laat ons nooit onderschatten hoe ernstig deze afleiding werkelijk is” (p.87).

(3) Mysticisme

“Mysticisme is het idee dat spirituele realiteit gevonden wordt door naar binnen te kijken [door diepe meditatie of contemplatie]. Mysticisme is perfect geschikt voor religieus existentialisme; inderdaad, het is haar onvermijdelijke consequentie. De mysticus veracht rationeel begrip en zoekt waarheid door gevoelens, verbeelding, persoonlijke visioenen, innerlijke stemmen, persoonlijke illuminatie, of andere puur subjectieve middelen. Objectieve waarheid wordt praktisch overbodig. Mystieke ervaringen zijn daarom zelf-gezagvoerend; dat wil zeggen: ze zijn niet onderworpen aan enige vorm van objectieve verificatie” (uit *The Vanishing Conscience*; enkel ten behoeve van deze definitie van mysticisme, maar dit betekent niet dat wij de [auteur](#) van dit boek onderschrijven).

Vanuit deze definitie van mysticisme, zien we het evangelicalisme, en *Experiencing God* in het bijzonder, geheel doordrongen met mysticisme. Hierna enkele voorbeelden van mysticisme in *Experiencing God*.

Blackaby’s co-auteur, Claude V. King, zet in het voorwoord de toon van het boek met een persoonlijke ervaring: “Twee jaar eerder heeft God me gesproken door Zijn Woord dat er een tijd zou komen dat ik nodig vrij zou komen van die jobverantwoordelijkheden om meer beschikbaar te zijn voor Hem. Ik begon te bidden en vroeg Hem of het de tijd was om mijn job op te geven en te wandelen door geloof. ... Tegen het weekend van Labor Day had God me overtuigd dat ik moest ontslag nemen en door geloof met Hem moest wandelen” (pp. XII-XIII). Commentaar: King baseert een jobverandering op Gods spreken tot hem, en op God die hem overtuigt. Hoe deed God dit? Voornamelijk door inwendige impressies en gevoelens, alhoewel hij beweerde dat God tot hem sprak door het Woord en door de raad van mensen. Dit is mysticisme, geen bijbelse principes van besluitvorming.

Dan, in de inleiding, verzekert Blackaby ons dat de Heilige Geest ons mystiek zal overtuigen dat de leringen van *Experiencing God* uit God zijn: “Wanneer ik presenteer wat ik zie als een bijbels principe, dan kan u vertrouwen op de Heilige Geest voor de bevestiging of deze leer uit God is of niet” (p.3). Commentaar: niet om Mr. Blackaby te ontgoochelen, maar de Heilige Geest bevestigde aan mij dat hetgeen Blackaby schrijft pure nonsens is. Hoe maakte de Heilige Geest mij dit duidelijk? Niet door wat warme beneveling en een gevoel van vrede ermee, maar door een zorgvuldig onderzoek van het onfeilbare Woord, eens en voor altijd geïnspireerd door de Heilige Geest. De Heilige Geest bevestigt waarheid in de Schriften, niet door gevoelens.

⁵ De gaven in 1 Kor. 12:7-10. Engels: “the gifts of utterance”.

Blackaby brengt dikwijls de volgende types van uitspraken: “Wanneer God Zijn werk aan u openbaart is dat Zijn timing voor u om op Hem te reageren” (p. 35, cp. pp. 81 & 99); “Waarheid wordt niet ontdekt; ze wordt geopenbaard. Slechts God kan u zeggen wat Hij doet of wenst te doen in uw leven” (p.46); “Wanneer Hij iets begint te doen in de wereld, neemt Hij het initiatief om te spreken tot iemand” (p. 66, cp. p. 73); “Wanneer Hij tot een persoon komt, openbaart Hij altijd Zichzelf en Zijn activiteit” (p.69); “Van wat God spreekt garandeert Hij dat het zal gebeuren” (p.82); “Wanneer God waarheid aan u openbaart, door welke middelen ook, dan is dat een ontmoeting met God” (p. 85, cp. p. 86); “Wanneer Hij tot u spreekt, zal u in staat zijn te weten dat Hij het is die spreekt, en u zal duidelijk weten wat Hij tot u zegt” (p. 87, cp. p. 100); “Wat u doet in antwoord op Gods openbaring (invitatie) zal onthullen wat u gelooft over God (p.135 - noteer het constante gebruik van het woord “openbaring”); “We vergeten dat wanneer God spreekt Hij altijd openbaart wat Hij zal doen - niet wat Hij van ons verlangt voor Hem te doen” (p.137). Commentaar: Merk op dat Blackaby het niet heeft over Gods spreken tot ons door de Bijbel. Hij leert duidelijk dat God spreekt, openbaart, praat, of de gelovige inviteert door extra-bijbelse mystieke middelen.

Hoe worden wij dan geacht de stem van God te horen? Blackaby zegt ons het volgende gebed te bidden: “God, ik bid dat ik tot zo een relatie met U zal komen dat wanneer U spreekt, ik zal horen en reageren” (p.90). Wat als u deze mystieke benadering van God in vraag stelt? Dan hebt u duidelijk een geestelijk probleem: “O, laat niemand u intimideren over het horen van God. Een kritisch punt voor het begrijpen en ervaren van God is duidelijk te weten wanneer God spreekt. Als de christen niet weet wanneer God spreekt, zit hij in de kern van zijn christelijke leven in de problemen” (pp. 83 & 94). Niet enkel hebt u een geestelijk probleem, volgens Blackaby, u verkeert ook in directe ongehoorzaamheid aan Gods woord: “Wanneer Hij u een richtlijn geeft, moet u dat niet gewoon waarnemen, bespreken of debatteren. U hoort het te gehoorzamen” (p.158).

Dit hele paradigma komt ook met zijn eigen speciale zegen: “Als u wandelt in een consistente relatie met Gods voorziening voor u - de Heilige Geest en Zijn eigen aanwezigheid in uw leven - dan zal u *nooit* tot een tijd komen dat u Gods wil niet kent” (p. 170). (Nadruk toeg.). Dit niet ondersteunbare concept is misschien de voornaamste attractie van Blackaby’s hele systeem.

In verband met het mysticisme in Blackaby’s leringen heeft een commentator het volgende gezegd:

“... deze mensen zijn bezig met het zoeken naar Gods volmaakte (geheime) wil en zijn bereid occulte, mystieke, niet-schriftuurlijke methodes te gebruiken om dat te bereiken. Door zo mystiek te worden, en zo in contact met God (volgens hun perceptie), stellen zij de grens tussen theïst en pantheïst vraag. Daardoor komt het dat zij zo parallel lijken te lopen met de New Age[rs] (een betere omschrijving kan ‘Gnostici’ zijn). Een volslagen mysticus (bij wie elke impuls uit God is) is praktisch en per definitie en pantheïst”.

Conclusie

De leringen die gevonden worden in *Experiencing God* zijn een gevaarlijke mengeling van bijbelse waarheid met mysticisme, neo-orthodoxie, en een van oudsher bekend fout gebruik van de Schrift. Blackaby volgt en bestendigt een trend die grote acceptatie heeft gekregen in vele evangelische kampen vandaag. Het is de trend naar een persoonlijke relatie met Christus ... echter ten koste van de waarheid. Het lijkt niet uit te maken of een leer overeenstemt met de Schrift; al wat van belang is, is dat mensen zich beter voelen en dichter bij God voelen. Na verloop van tijd worden de schapen verder weg gedreven van de ware God, en Zijn Woord van de Waarheid wordt verlaten.

Lees ook: De leer van Henry Blackaby: [DOC](#) of [PDF](#)

De Problemen met “Persoonlijke woorden van God”: [DOC](#) of [PDF](#)

A critique of *Experiencing God*: [DOC](#) of [PDF](#) (🇺🇰)

[Onbijbelse leringen over gebed en God ervaren - Hoe mysticisme christenen misleidt](#) (🇺🇰; 🇺🇰)